poetspersoneel wordt onkuis behandeld?

geïsoleerde campuskunst

algoritme voor het ideale lief

studentenblad Universiteit Antwerpen

dwars

nr. 134 | jaargang 20 | maart 2021 | gratis | www.dwars.be

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen.
Op **www.dwars.be** is bovendien wekelijks nieuwe *content* te vinden.

Dit nummer werd afgesloten op 28/02/2021.
Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 500 exemplaren. V.U. Teunis Mourik,
Prinsesstraat 16, B-2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

hoofdredacteur	Tino Mourik
adjunct-hoofdredacteur	Margaux Albertijn Matthias Van Laer Tim Vermeiren
redactie	Aline Janssen ■ Dominique Geschiere Gert Van Langendonck ■ Hanne Collette Margaux Albertijn ■ Matthias Van Laer Matthias Vangenechten ■ Sophie Van Reeth Svitlana Hulyuvata ■ Tim Vermeiren
eindredactie	Margaux Albertijn (verantwoordelijke) Matthias Van Laer (verantwoordelijke) Dominique Geschiere ■ Hanne Collette ■ Iris De Bondt Ken Hendrickx ■ Lena Grondelaers ■ Maria Roudenko Stein de Groof ■ Svitlana Hulyuvata ■ Tim Vermeiren
beeld	Sophie Van Reeth (verantwoordelijke) Aline Janssen ■ Charlotte Heyse ■ Hannah Thys Hanne Collette ■ Jana Scheers ■ Maria Roudenko Orin D'hauwer ■ Witse Beyers
vormgeving	Maria Roudenko (verantwoordelijke) Margaux Albertijn ■ Tim Vermeiren ■ Tino Mourik
sociale media	Louise De Vliegere (verantwoordelijke) ■ Kato Zweegers Moira Smets
IT	Stein de Groof ■ Timothy Lemmens
notulen	Matthias Van Laer
drukkerij	Universitas
beeld editoriaal	Sophie Van Reeth
cover	Hanne Collette ■ Joke De Wilde
back	Charlotte Heyse
met dank aan	Centrale Aankoopdienst ■ 8 maart Comité

INHOUD

4 poetspersoneel in het sop
11 tweedecarrièrestudent
12 de koning die zo veel goud had dat hij stierf uit armoede
14 centerfold
16 tussen de soep en de pattaten
17 wie niet weg is, is gezien
21 het daddy-debacle
22 N vs. NP
25 Bierman
26 het laaste woord: stoethaspel
27 poëzie

We nemen je mee naar de vergeten artistieke plekjes op de Stadscampus en zetten de nu eenzame kunst in de kijker.

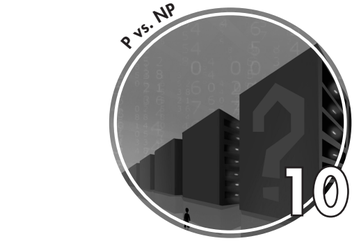

Millenniumprijsprobleem P vs. NP blijft na twintig jaar onopgelost. Hoe helpt het oplossen van dat wiskundig probleem jou aan een lief?

Het poetspersoneel van ISS verliest uitgerekend in deze periode werkuren. De universiteit en ISS wijzen met de vinger naar elkaar.

habitus

Tijdens de lesvrije week een slordige maand geleden was ik helemaal uit mijn lood geslagen. Ik voelde me zowaar slechter dan tijdens de eraan voorafgaande examenperiode. De deontologische bevrijding bracht mij geen geniet omdat ze ook mijn intensieve routine een halt toebracht. Al goed word ik alweer bij de hand gehouden door een monotoon tweede semester dat op verschillende manieren een spiegelbeeld zal zijn van het eerste.

We zijn aan alles gewend geraakt, denk ik, vrees ik. Gewoonte is de veiligheid die het ongezonde overstemt. Maar goed, voor onze ongezondheid en ons ongeluk is nu eindelijk een beetje aandacht, opgeëist door ons studenten zelf in de vele opiniestukken die vandaag voorafgaan. Toch lijkt het niet alsof er snel een vinger zal geraakt worden aan dit nieuwe equilibrium.

Iedereen zal langzaamaan moeten leren hoe het was als tevoren – gelukkig zijn – om dan misschien de stap buiten de habituele demarcatielijn te wagen. Of moet het wel weer worden zoals weleer? Wat er ook van zij, de greep der gewoonte zal haar afdruk nog wel even laten zien in onze hals. We kunnen alleen maar hopen dat we de *twenties* van deze eeuw tijdig kunnen muilkorven.

Ook *dwars* is een gewoontedier, al heten de hare 'rubrieken' in de volksmond. Tussen het ludieke en het wetenschappelijke in doen wij simpelweg wat we altijd doen. Het geeft me vaak zin om met de grofste staalborstel die ik vind tekeer te gaan in wat me meest vertrouwd is. Ik krijg soms het gevoel dat mijn leven uiteenvalt in rubrieken, maar ik ben niet moedig genoeg om er nieuwe te bedenken. Al zijn onze rubrieken zo slecht nog niet. Denk ik. Hoop ik.

EDITORIAAL

poetspersoneel in het sop maakt UAntwerpen schoon schip?

tekst: Tim Vermeiren ■ beeld: Charlotte Heyse, Maria Roudenko en Witse Beyers

Een jaar geleden lanceerde het 8 maart Comité haar poetsvrouwencampagne. Het comité dankt haar naam aan de Internationale Vrouwendag. Ze klaagden de structurele onderwaardering van poetspersoneel, in hoofdzaak vrouwelijk, aan. Een jaar vol corona en bijkomende werkdruk later ontslaat schoonmaakbedrijf ISS al haar werknemers die op UAntwerpen poetsen om hun een nieuw contract aan te bieden met aanzienlijk minder werkuren. Alle voltijdse werknemers moeten minimum vijf uren inleveren, ook deeltijdse werknemers zien hun aantal uren dalen. De reden achter de krimp is het nieuwe raamcontract dat de universiteit afsloot met ISS: de schoonmaak van haar gebouwen moet kostefficiënter.

Omdat ik weer zo nodig mijn schoolwerk moet ontwijken ontstof ik mijn denkbeeldige dwarsnotitieboekje en zoek ik naar hoe de nieuwe aanbesteding een massaontslag tot gevolg kan hebben. Ik stuit hierbij onvermijdelijk op Elio Berardocco, hoofd van de aankoopdienst UAntwerpen. Hij vertelt me dat het nieuwe contract er komt na de verplichte vierjaarlijkse herziening van publieke aanbestedingen: "Aangezien UAntwerpen werkt met overheidssubsidies is ze onderworpen aan de wetgeving op overheidsopdrachten, wat onder meer inhoudt dat ze de aanbesteding opnieuw op een transparante manier op de markt moet brengen." Ik vraag Elio of de verandering in aanpak iets te maken heeft met Hudicor, een consultancybedrijf waarmee UAntwerpen samenwerkt.

"Hudicor heeft dienst doorgelicht en staat ons in meerdere dossiers bij. Ze zijn zeker niet om deze specifieke aanbesteding ingeroepen." De consultancy gaf de aankoopdienst slechts raad in wat UAntwerpen zelf al wilde doen. Een van hun aanbevelingen was kijken bij de buren: "Voorafgaand hebben we een benchmarkoefening gehouden, waaruit bleek dat onze schoonmaakkost per vierkante meter hoger lag dan bij andere universiteiten en hogescholen. We hebben met die nieuwe benchmark bepaalde verwachtingen gestuurd naar bedrijven. Daarbij zijn ook systemen ingebouwd om de uitwassen van de sector uit beeld te houden: van hen die zich aanmelden hebben we eerst een aantal cowboys geschrapt. Daarna hebben we op voorhand met de betrouwbaardere firma's samengezeten om bepaalde technische aspecten te bespreken om vervolgens de concurrentie maximaal te laten spelen."

efficiëntie als doel

Het is dus niet zo dat UAntwerpen geen enkele maatregel heeft genomen om de mensen die de lokalen proper houden te beschermen. Zo sloot de universiteit bedrijven uit die in het verleden al werden veroordeeld uitgesloten. Toch valt op dat Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen slechts voor vijf percent meetelde in de beslissing over de aanbesteding en dat die verantwoording vooral ging over milieu, niet over personeelskwesties. "We kunnen ons moeilijk bemoeien met het personeelsbeleid van ISS", verduidelijkt Elio. "We hebben bij elke potentiële firma vooraf bezorgdheid geuit over de werknemers. ISS heeft zich in zijn offerte duidelijk geëngageerd om de overgang zo te organiseren dat de schoonmakers er niet op achteruit gaan.

We rekenen erop dat ze die belofte nakomen. Ons personeel is gehecht aan de mensen die hier al jaren komen poetsen, maar dat die mensen zich nu in opzeg bevinden en uren verliezen, is een beetje eigen aan de sector. Ik wil trouwens benadrukken dat de uurlonen voldoen aan de eisen van de ABSU (Algemene Belgische Schoonmaak Unie) en dat ISS zeker niet de goedkoopste was; we zijn niet meegegaan in een *race to the bottom*. We hebben bewust voor de beste prijs-kwaliteitsverhouding gekozen."

Dat verhaal kom ik opnieuw tegen bij Dirk Van den Steen, Verantwoordelijke pers en offertes bij ISS: "ISS heeft de voorbije acht jaar enthousiast samengewerkt met Universiteit Antwerpen en we zijn zeker blij dat we dat opnieuw mogen doen. Wij hebben echter geen invloed op de beslissing om deze keer aan te besteden met een resultaatsovereenkomst in plaats van met een contract met opgelegde werkuren. Dat hebben we ook al bij andere klanten zoals Stad Antwerpen ervaren." Volgens Dirk was die beslissing in elk geval positief voor ISS omdat er naast de prijs (45% van de score) ook andere gunningscriteria in rekening werden gebracht met betrekking zoals de kwaliteitsgarantie (30%) en de innovatie (20%). "Dat we het contract opnieuw hebben gewonnen, is omdat we niet alleen de beste prijs-kwaliteitverhouding konden aanbieden, maar ook omdat we dat konden doen met de beste garanties", besluit Dirk.

> ***"Ons personeel is gehecht aan de mensen die hier al jaren komen poetsen, maar dat die mensen zich nu in opzeg bevinden en uren verliezen, is een beetje eigen aan de sector.***

Die garanties hadden een groot gewicht in de onderhandelingen. De *Regional Operations Manager* van ISS die het contract met UAntwerpen opvolgt, is Liesbeth Janssens: "Het is vooral samen met de universiteit nadenken hoe het efficiënter kan. Zo zal er niet langer in elk kantoor de vuilbak zijn die geledigd moet worden, maar wordt het afval verzameld op afvaleilanden. Er zal vanaf volgend jaar ook dynamischer omgegaan worden met de werkuren in functie van de academische kalender en het gebruik van de lokalen." Dat komt ook de werkdruk ten goede, aldus ISS. "Schoonloopmatten zullen het vuil buiten de gebouwen houden, bijkomende investeringen in machines maken het werk lichter. UAntwerpen stelt ook strenge eisen als het aankomt op milieu, daarmee zijn we evengoed bezig. We zetten in op probiotische producten die ook aangenamer zijn voor het poetspersoneel. Daarnaast kijken we met de universiteit naar andere gezamenlijke initiatieven zoals een *clean desk policy*."

Een andere bron van efficiëntie wordt benoemd met *Lean Six Sigma*, kort door de bocht is dat managerjargon voor 'alle beetjes helpen'. ISS rekent dat ze elk jaar nog eens 1% efficiënter kunnen werken, doordat hun werknemers op een natuurlijke manier creatieve oplossingen zoeken om het nog ▶

beter te doen. “We hebben niet meer de jongste generatie in huis, wat twee zaken betekent: enerzijds moeten we tegemoetkomen aan de verzuchting dat het werk soms fysiek zwaar is en anderzijds hebben we mensen nodig die dankzij bijscholing hun schouders onder vernieuwing kunnen zetten”, vertelt Liesbeth. “We proberen het personeel te laten meedenken in die processen, zij zijn het die de knowhow hebben op de werkvloer. Dat is ook voordelig voor ons: als bedrijf bieden we graag doorgroeimogelijkheden aan mensen die de competenties hebben.”

efficiëntie als middel

Dat er zoveel beter kan, wekt het vermoeden dat de regeling van de voorbije jaren de spreekwoordelijke kat in een zak was. Elio geeft dat toe: “We spenderen eigenlijk al jaren te veel aan schoonmaak. Dat was een bewuste keuze, net met het oog op het bredere sociale beleid van de universiteit. In het verleden werkten we op basis van een aantal uren dat per gebouw door ons werd vooropgesteld; een leverancier moest dan zijn uurprijs doorgeven en op die manier werd de totaalprijs bekomen. Die uren dateren nog van de tijd dat we het kuispersoneel in eigen beheer hadden. Nu zijn dat er nog slechts enkelen.” Deze keer, onder druk van de besparingen die het hoger onderwijs treffen, heeft de aankoopdienst het dossier anders aangepakt. Ze hebben alle informatie die leveranciers nodig hadden gegeven zoals de te reinigen lokalen, de soorten vloeren, de oppervlaktes. Daarna vroegen ze hun op hoeveel uren ze dat konden schoonmaken. Ze mochten daarbij ook gebruikmaken van schoonmaakmethodes en -toestellen om de efficiëntie te verhogen. “Dat resulteerde in een offerte die 18% goedkoper was dan wat we voorheen betaalden. Zo blijft de schoonmaak ook in de toekomst betaalbaar, zelfs als de universiteit opnieuw uitbreidt.”

> ***“Dat we onze werknemers massaal moeten ontslaan, is een gevolg van wettelijke bepalingen.***

Dat ISS nu goedkoper wordt, is voor het grootste deel te danken aan het feit dat ISS minder werkuren nodig zal hebben voor de schoonmaak. De vermindering van die uren verdeelt ISS onder haar schoonmaakpersoneel. Steven Janssens is *Operations Director Cleaning* bij ISS: “Dat we onze werknemers massaal moeten ontslaan, is een gevolg van wettelijke bepalingen. Je mag als werkgever niet zomaar snoeien in uren van je werknemers. Het enige wat je kan doen als je zo'n gezamenlijke inspanning wil bereiken, is iedereen ontslaan en een aan de nieuwe realiteit aangepast contract geven. Iedereen krijgt een nieuw contract aangeboden; als werknemers dan vanuit zichzelf zeggen dat het voor hen niet meer hoeft, zijn ze natuurlijk vrij om te vertrekken.”

“We hebben als wereldspeler een bepaalde standaard te houden: zowel als bedrijf dat goed en efficiënt werk levert maar ook als werkgever. Voor het personeel dat uren verliest, zoeken we een oplossing bij andere klanten in de buurt van hun woonplaats, in de mate dat we daar vacatures hebben. We beseffen dat dat niet altijd optimaal is, zeker als personeel afhankelijk is van openbaar vervoer, maar we zoeken wel degelijk naar oplossingen voor wie opnieuw meer uren wil presteren, bij Universiteit Antwerpen of bij een andere klant.” De ene Janssens staat de andere bij: “Vanuit het Sociaal Fonds voor Schoonmaak- en Ontsmettingsondernemingen (SFSOO) is er een bijpassing voorzien in geval van loonverlies vanwege vermindering van uren”, vertelt Liesbeth. “De duurtijd van die compensatie staat in verhouding tot de anciënniteit en kan oplopen tot maximaal één jaar.”

precariteit als norm

ISS bekijkt dat massaontslag blijkbaar niet als echte ontslagen. Zo werd de wet-Renault (*vernoemd naar het collectief ontslag van meer dan drieduizend werknemers bij de Renaultfabriek van Vilvoorde in 1997, n.v.d.r.*) niet gerespecteerd. Die wet stelt onder meer dat er inspraak van personeelsvertegenwoordigers vereist is, dat ze vragen mogen stellen en dat ze tegenvoorstellen mogen doen. Daarbovenop moet het bedrijf deze vragen en voorstellen beantwoorden respectievelijk onderzoeken. De vakbonden zijn daar uiteraard niet mals over. Inge Van Giesel van ACV: “We betreuren het ten zeerste dat we niet betrokken zijn geweest. Uiteindelijk zal het poetspersoneel moeten uitvoeren wat momenteel vooral theoretisch opgebouwd is.” Dat de vertegenwoordigers niet betrokken werden, staat in scherp contrast met de *bottom-upbenadering* waar ISS prat op gaat. “Het personeel is helemaal niet zo optimistisch als ISS, ze vrezen dat ze harder zullen moeten doorwerken om dezelfde kwaliteit te garanderen. Wij vrezen op onze beurt dat de werknemers gelijk hebben, of zeker zullen krijgen vanaf de opheffing van coronamaatregelen.”

Inge heeft daarbij ook nog een boel twijfels over de rooskleurigheid waarmee ISS over de oplossingen praat: “Op papier is het mooi dat werknemers om meer uren kunnen vragen, maar in de praktijk krijgt niet iedereen van die honderd mensen een extra werf. Zelfs als je het feit dat vele werven gesloten zijn met corona wegdenkt, is het nog steeds zo dat er op weinig plekken overdag gepoetst wordt.” De extra uren zouden dan ’s avonds opgenomen moeten worden, iets wat niet altijd haalbaar is voor de relatief grootste bevolkingsgroep onder kuispersoneel: moeders met jonge kinderen. “Daaronder zijn er ook alleenstaanden, die eens zo hard worden getroffen”, weet Inge.

Het zijn niet de enige bedenkingen van de vakbondsmedewerkster: “Het klopt dat het personeel compensaties krijgt van het SFSOO, maar dat draagt niet bij tot het pensioen. Dat is sowieso al een zwakke plek voor kuispersoneel dat vaak deeltijds werkt. Die compensatie komt trouwens uit de sociale zekerheid, dus in plaats van dat er bijgedragen wordt door bijdragen op werk, komt er geld uit de staatskas. Wat de universiteit bespaart moet de overheid voor een stuk dus opnieuw ophoesten. Die besparing is trouwens best aan de magere kant; er

wordt 0,2% bespaard van de 4% van het vooropgestelde streefcijfer. De besparing die UAntwerpen hiermee maakt, is beperkt ten opzichte van de gevolgen voor het poetspersoneel."

en gebrek aan waardering

Inge kijkt dus zeker niet alleen naar werkgever ISS, maar vooral ook naar de opdrachtgever, onze teerbeminde universiteit. "Zowel ISS als UAntwerpen weet goed genoeg dat er geen 18% minder werk is door een paar vuilbakken en wat matten. Het hoger onderwijs verdient meer financiering, daar heb ik zelf nog mee actie voor gevoerd. Maar de afweging tussen precaire contracten enerzijds en onderzoek en onderwijs anderzijds, is problematisch." De vakbonden roepen universitair personeel en studenten dan ook op om in actie te komen tegen het nieuwe contract. En niet zonder resultaat. Sinds er een artikel in *Het Laatste Nieuws* verscheen over het nieuwe contract hebben enkele studentenverenigingen al bevestigd dat ze een petitie opstarten. Ook het 8 maart Comité staat opnieuw in de steigers.

Samira Azabar en Dominique Kiekens zijn als leden van het 8 maart Comité nauw betrokken geweest bij de vorige poetsvrouwactie. Samira: "Zorgarbeid, voornamelijk door vrouwen bewerkstelligd, blijft structureel ondergewaardeerd. Het is makkelijk om dat op de sector te steken, terwijl het net de outsourcing zelf is die deze problemen met zich meebrengt." Dominique vult aan: "Ik vind de uitdrukking dat het eigen is aan de sector problematisch. We vinden het helemaal niet normaal dat vooral vrouwen en mensen van kleur met het zwaard van Damocles boven het hoofd werken."

"Terwijl we experten in huis hebben die specifiek het outsourcing-model aanklagen als medeoorzaak van structurele armoede, kiest de universiteit ervoor om volgens dat model te werk te gaan.

Ook Ben Van Duppen vindt dat de universiteit haar maatschappelijke en sociale rol niet opneemt. Hij is postdoctoraal navorser en zetelt in de Raad van Bestuur ter vertegenwoordiging van de onderzoeks- en onderwijsassistenten: "Er is toch een discrepantie te merken wanneer UAntwerpen haar jaarboek rond armoede presenteert en Peter De Meyer (*woordvoerder van UAntwerpen, n.v.d.r.*) in *Het Laatste Nieuws* de besparingsoperatie van diezelfde universiteit verdedigt. Terwijl we experten in huis hebben die specifiek het outsourcing-model aanklagen als medeoorzaak van structurele armoede, kiest de universiteit ervoor om volgens dat model te werk te gaan."

Ik hoorde al dat UAntwerpen koos voor ISS dankzij haar reputatie als eerlijke werkgever in een markt waar veel gesjoemeld wordt, maar de werknemers zijn niet even lovend. Buitenlandse vestigingen werden wél veroordeeld en ook in België worden problemen gesignaleerd. Zo worden overuren creatief gespreid, opdat ISS kan vermijden om ze als overuren te moeten uitbetalen. Ervoor kiezen om de overuren niet te draaien is dan weer geen optie. De werknemers ervaren ze dwingend, niet alleen door de precariteit, maar ook omdat weigering ervan wordt afgestraft met dreigbrieven die de personeelsleden als werkonwillend omschrijven. Wanneer iemand wegvalt door ziekte, moet ander personeel die shift opvangen binnen hun eigen taken. Dat is zwaar, maar gaat nog net onder de huidige uurregeling. Met minder uren worden zulke overnames onmogelijk.

Inge: "Ik ben zelf niet op de hoogte van zulke zaken, want daar zouden we als vakbond snel op springen. Maar het is wel zo dat, aangezien een deel van het poetspersoneel Nederlands niet als moedertaal heeft, zulke situaties niet altijd tot bij ons komen. Mensen kennen hun rechten vaak niet, het is ook moeilijk om iedereen te mobiliseren. Naast de taalkloof zijn vele mensen bang dat ze geen nieuw contract zullen krijgen als ze te moeilijk doen." ISS erkent dat de communicatie soms moeilijk verloopt en wijst erop dat er afgelopen tijd veel infosessies geweest zijn waarbij syndicale vertegenwoordiging aanwezig was. De beschuldigingen rond overuren ontkent het bedrijf formeel. "Bij ISS word je vergoed voor elk uur dat je presteert volgens het CAO 121. In de nieuwe contracten zullen vervangingen trouwens anders ingevuld worden", aldus Dirk.

als structureel resultaat

Ik heb ondertussen genoeg materiaal om zelf Peter De Meyer te confronteren met de zaak. De woordvoerder van UAntwerpen staat me geduldig te woord: "De vaste kosten voor personeel en infrastructuur stijgen, maar aangezien de Vlaamse overheid al meermaals een indexsprong heeft toegepast op de financiering van het hoger onderwijs, stijgt de toelage niet evenredig. Dan moet je keuzes maken. UAntwerpen kan zich niet inmengen met het personeelsbeleid van ISS, maar het is een geregistreerd bedrijf dat ook aan wettelijke bepalingen moet voldoen. Als zij grove fouten maken in de manier waarop ze hun personeel behandelen, zullen we hen daarvoor op de vingers tikken. We hebben helemaal niet gevraagd aan ISS om de prijs te verlagen en al zeker niet om te knippen in de uren van hun personeel."

Dat de universiteit niet expliciet vroeg om de prijs te verlagen lijkt me toch een wankel argument. De benchmarkoefening van de aankoopdienst maakte duidelijk dat het beter moest; als je zichtbaar maakt dat 45% van de uiteindelijke score bij de aanbestedingsprocedure rekening houdt met de prijs, valt een daling daarvan te verwachten. ISS communiceerde intern naar de vakbonden dat de universiteit een duidelijk signaal had gegeven dat het efficiënter moest. Het lijkt dus alsof UAntwerpen en ISS zich achter elkaar verschuilen als het gaat om sociale verantwoordelijkheid.

"Het is een keuze, volgens mij een ideologische. De universiteit kan er wel degelijk andere maken.

Tegen dat narratief verweert Peter zich harder: "We hebben in het midden van corona besloten om al het poetspersoneel aan het werk te houden, ondanks dat er weinig poetswerk was en we het personeel op economische werkloosheid konden zetten. Datzelfde hebben we ook gedaan met ons eigen personeel van de catering; die mensen hebben ingezet als stewards tijdens de examens. Ik hoor bij de critici geen alternatief. We kunnen dat nu doen op het poetscontract of binnen enkele jaren op onderwijs of onderzoek. Dat zijn toch de kerntaken van de universiteit?"

Samira reageert op die verdediging: "De universiteit voert die taken toch niet uit in vuile lokalen? Als corona iets scherp heeft gesteld is het dat sanitair werk ook een kerntaak is. Zonder het poetspersoneel is onderwijs en onderzoek onmogelijk." Ben beaamt dat: "Als je meegaat in het discours van kerntaken, zal er altijd wel een argument gevonden worden waarom er te veel geld gaat naar schoonmaakpersoneel. Wat we moeten bestrijden is dat het simpelweg gaat om een gebrek aan middelen: het is een keuze, volgens mij een ideologische. De universiteit kan wel degelijk andere keuzes maken. Eigenlijk zouden zulke beslissingen op de Raad van Bestuur moeten komen. Dat gebeurt nu niet."

Ik vraag hun beiden wat hun concrete actieplan zal zijn. Ben heeft duidelijke prioriteiten: "De hoofdinzet is het terugdraaien van dit contract en ervoor zorgen dat het kuispersoneel die uren terugkrijgt. In UGent, waar ISS ook het schoonmaakcontract in handen heeft, zijn er evengoed acties van studenten en personeel geweest. Uiteindelijk is er een compromis gesloten waarbij sociale clausules zijn opgenomen in het outsourcingcontract. Dat kan een eerste stap zijn." Samira legt de nadruk op het structurele probleem. "Het probleem stelt zich zeker niet alleen bij onze universiteit, ook andere instellingen zoals UGent en VLB treffen met hun besparingen de meest kwetsbaren, terwijl wij daar net tegenin moeten gaan.

Als we dat structurele probleem willen aanpakken, moeten we organiseren op de lange termijn en het outsourcen zelf in vraag stellen. Ondertussen is het een zaak van sensibiliseren."

van naïeve oplossingen

Ben hoopt dat daarna een discussie ten gronde gevoerd wordt over het insourcing- en outsourcingmodel. We hebben daarvoor experten op de universiteit. "Mijn grootste kritiek is de manier waarop de universiteit zichzelf profileert. Praten over (kans)armoede en je dan als instelling omdraaien en zeggen dat een deel van het personeel niet onder de barema's valt omdat ze niet onder het exacte statuut vallen, is problematisch. Ik voel dat veel medewerkers net solidair zijn met onze collega's van de schoonmaak." Ook hier zitten Ben en Samira op dezelfde golflengte. "Dat het om personeel van ISS gaat en niet van UAntwerpen is een non-issue, het gegeven dat ze op de universiteit werken maakt hen tot onze collega's", haakt Samira in. "Dat was de bron van de poetsvrouwencampagne die het 8 maart Comité vorig jaar opzette; vele collega's zijn verontwaardigd dat ook onze werkvloer een plek is waar dat gebrek aan waardering in elk aspect van dat werk meegedragen wordt."

"Hoe komt het dat wij als kenniswerkers zo gepamperd worden, terwijl de sanitaire werkers, die alles laten draaien, steeds onderworpen worden aan de logica van de markt?" vraagt Samira ten slotte. Het resoneert met mijn intuïtie: ik kan mij niet inbeelden dat het loon van een van mijn professoren eventjes op pauze gezet zou worden stoppen omdat ze naar een andere campus trekken voor een vergadering.

De besparingsoperatie treft uiteindelijk dezelfde mensen waarvoor het 8 maart Comité vorig jaar nog opkwam. Dat ISS het heeft gewonnen van een flink aantal andere bedrijven, toont dat UAntwerpen vertrouwen heeft dat het schoonmaakbedrijf de vooropgestelde efficiëntie kan boeken. Dat vertrouwen komt voor anderen evenwel niet zo gratuit. Je hoeft geen doorgewinterde marxist te zijn om te bedenken dat het ook een efficiëntie is om de omstandigheden van het werk zo te maken dat je werknemers harder moeten werken, en dat die efficiëntie vroeg of laat de overhand zal nemen.

> ***"Hoe komt het dat wij als kenniswerkers zo gepamperd worden, terwijl de sanitaire werkers, die alles laten draaien, steeds onderworpen worden aan de logica van de markt?***

Of dat nu opgaat of niet, onze universiteit is duidelijk niet tegen het principe. Telkens wanneer cijfers of kerntaken ter sprake komen, wordt daarbij een stilzwijgende premisse bekrachtigd: sanitair personeel is slechts een middel tot een bepaald doel. Hebben we als universiteitsgemeenschap niet net de taak om zulke aannames aan de oppervlakte te brengen en werkelijk te onderzoeken in plaats van onszelf op de borst te slaan dat we het nog steeds beter doen dan anderen? Als wij dat niet doen, wie dan wel? Dat soort uitgangspunt is in zekere zin naïef, maar de vraag blijft of de beloofde 18% efficiëntie zonder extra werkdruk niet de werkelijke naïviteit blootlegt. Het is makkelijk alles in cijfers te gieten als elke misrekening uiteindelijk op de rug van het poetspersoneel terechtkomt.

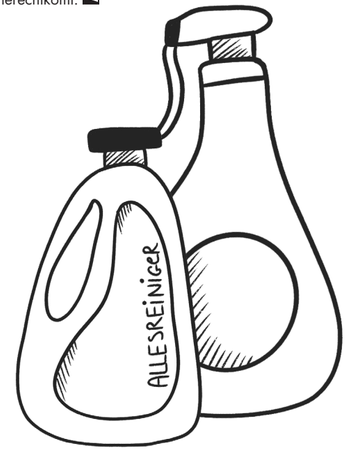

hoe word je auteur?

tekst: Matthias Vangenechten ■ beeld: Jana Scheers

Gesteld dat u ervan droomt auteur te worden. Zo'n auteur die dikke wachtrijen lokt voor een gesigneerd werk en zelfs alle facturen kan betalen. U ziet het al helemaal voor u. Er rest u slechts een hindernis, eigenlijk nauwelijks het vermelden waard. Dat ene meesterwerk schrijven met na verloop van tijd meer edities dan bladzijden. Hoe dat nu verwerkelijken? Mijns inziens zijn er welgeteld drie opties.

1. U kan aardig schrijven en dat wordt opgemerkt door een uitgever die al zijn kapitaal en — nog belangrijker — al zijn marketingmedewerkers investeert in uw meesterwerkje.

2. U kan aardig koken.

3. U hebt volgens mensen die u sympathiek vinden onmiskenbaar een hoop talent. Helaas, ja, uitgevers kunnen zich ook vergissen. Zelfs allemaal tegelijk. Gelukkig bestaat er een relatief eerbare uitweg: professor worden. Dat leg ik best uit. Als prof heeft u lesmateriaal nodig. En dan gaat er niets boven zelfgeschreven werk. Opgelet! Nog altijd maken proffen de fout om de leerstof in een syllabusje te gieten, bij Universitas te verkrijgen voor €7,95. Ze redeneren: lekker goedkoop en zo'n syllabus is veel handiger om te studeren dan dikke handboeken die halvelings mikken op studenten en halvelings mikken op oprecht geïnteresseerden. Ze verliezen hun doel uit het oog. Wat studenten het handigst vinden om te studeren mag natuurlijk van geen tel zijn. Het gaat erom dat u flink wat boeken verkoopt.

Maar hoe brengt u dit plan het soepelst ten uitvoer? Schrijf om te beginnen een lijvig boek. Dat boek is de leidraad van het vak dat u doceert en vanzelfsprekend verplicht lesmateriaal. Gelukkig verkrijgbaar voor een studentenprijsje van €66,00. Doe het meteen goed. Voorzie het boek van overbodige hoofdstukken. U maakt zich zo populair bij studenten aan wie u het gevoel geeft dat ze niet alles moeten kennen en u jaagt de prijs de hoogte in. Optioneel: laat een internationaal gelauwerde fotograaf voor de coverafbeelding zorgen of verwerk wat goud in de boekkaft.

Het is verleidelijk om het volgende academiejaar hetzelfde boek te verkopen, eventueel mits wat kleine aanpassingen die u gratis vermeldt op Blackboard. Niet doen, ongelukkige! Studenten die door omstandigheden het vak opnieuw volgen of door omstandigheden het vak voor het eerst volgen, kunnen zich wenden tot een oude editie. Pak het fijnzinniger aan. Wees niet zo dom om in één hoofdstuk aanpassingen te doen. Men zal u snel doorzien. U kon immers perfect een vervanghoofdstuk of een document met wijzigingen op Blackboard plaatsen. Nee, zorg liever elk jaar voor een nieuwe editie met in elk hoofdstuk een rist aanpassingen – die komma stond daar inderdaad heel ongelukkig. De samenleving staat niet stil en de leerstof bijgevolg evenmin. Net zomin als de verkoopcijfers van uw prachtboek dat na dertien jaar aan een dertiende editie toe is! Wie kan dat zeggen?

U ziet, zo ingewikkeld is het niet om gevierd auteur te worden.

de koning die zo veel goud had dat hij stierf uit armoede

tekst: Aline Janssen ■ beeld: Thomas Delrue

Kunstenaar of topsporter, bejaarde of ondernemer, geen enkele soort ontspringt de dans. Je wordt op een dag wakker met de intense drang om je aan Universiteit Antwerpen in te schrijven. Het gevolg: zo veel vreemde vogels dat het uitzonderlijk wordt om normaal te zijn. Elke maand zetten wij een bijzondere student in de kijker.

Het eerste wat hij tegen me zei was: "Ik denk dat ik afstam van een familie zwevers." De naam is Thomas Delrue. Ik liet het een paar seconden bezinken: tegelijkertijd besefte ik dat ik zijn achternaam al twee en een half jaar fout uitsprak. Onlangs plukte ik hem van de straat om hem te ondervragen over zijn recente toneelstuk *MIDAS* en of alles wat hij hier aanraakt in goud zou veranderen. Ik hoopte van niet, aangezien je in de titel al leest dat dat niet glorieus afliep voor de onfortuinlijke koning Midas. De mythe was de kerninspiratie voor Thomas' toneelstuk. Eerder schreef Thomas samen met een vriend, Wout Van Den Eede, de gelijknamige dichtbundel *Midas*. Het idee was om het daarbij te laten, maar voor de lol verzonnen ze er maar een toneelstuk rond, omdat de bundel anders niet in aanmerking kwam om als theatervoorstelling opgevoerd te worden. En dat wilden ze.

De avond daarvoor werd gevuld met zijn stem, maar ik vertelde Thomas de dag zelf natuurlijk dat ik zijn stuk al eeuwen geleden aandachtig bekeken had. En hoe dat in realiteit reuze meeviel, maar dat het eigenlijk pas gisteravond was. Het stuk was mooi. En hij vond het niet erg. Ik vertelde hem dat hij een gezicht had om radio mee te maken. Het was een flauw grapje dat nog flauwer werd toen hij het niet onmiddellijk begreep, en hij hierna verder bazelde over hoe iedereen zei dat hij een *radiostem* had.

Na een half uurtje babbelen over zijn chaotische studietraject – hoe we daar dan ook bij uitkwamen – zei ik: "Dus: je hebt een toneelstuk geschreven, *let's cut to that*. Koffie?" Thomas vertelde het kernidee van Silenus en koning Midas: "Silenus *zuipt* heel veel, er wordt gezegd dat de mens een onuitputtelijke bron van wijsheid is als hij gedronken heeft, dus eigenlijk is hij altijd dronken. Het verhaal begon vijf jaar geleden toen Wout en ik op de Chiro zaten. Hij ging Taal- en Letterkunde studeren en ik was verloren." Na vele lange avonden vol filosoferen, klagen en dichten, kwam Wout op een dag af met Midas en Silenus, over hoe het een schande is dat de mens zich schuldig maakt aan geboorte, en dat niet geboren worden het beste is wat je als mens kan doen. Wanneer je helaas dan toch geboren wordt, kan je best zo snel mogelijk sterven. Dat was Silenus' waarheid. "Met die cynische gedachte zijn we beginnen schrijven aan *Midas*, waar eerst enorm veel slechte gedichten in stonden." Hij zei daarna nog iets in de aard van "Of ja, slecht ..." Ik bespeurde spijt in de ogen omdat hoe hij zijn eigen schrijverijen zonet slecht had genoemd. Ze waren niet slecht.

Omdat ik me de avond voordien prima had voorbereid, wist ik precies wat koning Midas zo onfortuinlijk maakte en wat Silenus' rol was. De sater Silenus maakte de fout – althans, het is maar hoe je het bekijkt – om van een rivier te drinken waarvan het water in wijn was veranderd. Midas schoot hem te hulp omdat de sater niet meer kon rechtstaan. Als beloning bracht Dionysos, de god van de wijn zelve, zijn grootste wens in vervulling. Midas' gulzige wens was dat alles wat hij aanraakte in goud zou veranderen, waardoor hij rijk werd maar tegelijk verhongerde.

Het toneelstuk, via een livestream opgevoerd op een poëzieavond in Puurs-Sint-Amands, is een mix van de *Midas*-gedichten en een omhelzende theatertekst. "We konden moeilijk gewoon daar staan en *shit* voorlezen. Dat is enorm saai, dus we hebben er een verhaal rond gebouwd. We hebben geprobeerd van Midas een soort Elckerlyc te maken, een figuur die toe te passen valt op ieder van ons. Midas zit in een bos en verzamelt rotte bladeren om ze daarna te verbranden. Dat kan je zien als de mens die gewoon geld verdient en het dan gedachteloos uitgeeft. Midas begint stilaan na te denken: '*Bon*, is dit het dan?'." Die bewustwording voelt als de echo van een belangrijk keerpunt in Thomas' leven, waarna hij dacht: "*Bon*, ik ga een dichtbundel schrijven" en dan vijf jaar zoet was. Om verder te gaan in het verhaal: later komt Midas Silenus tegen. Die legt zijn waarheid uit over wat de zin van het leven is: niets. Midas wordt uitgenodigd om naar de stad te komen, waar hij merkt dat iedereen in dezelfde zinloze cyclus gevangen is. Of om het in Thomas' woorden te zeggen: "Hij komt in aanraking met die zwerver. Dan denkt hij van: 'Oeh, is dit het? *Fok*. Iedereen is hier eigenlijk ook helemaal *gefokt*'." Die cynische gedachte verandert gelukkig wanneer Midas een familie ontmoet die wél gelukkig lijkt en er een andere roeping ontwaakt. "De familie staat symbool voor onze vriendengroep, dat op zich maakt het leven waard te leven. Dat is het punt van het verhaal." Eveneens de kern van Thomas' eigen poëtische geluk.

De theatertekst is een reis langs alle gaten in de weg, die uiteindelijk stopt in het hart van het schone. Voor hem betekent dat 'mooi', voor mij eerder *comme il faut*. Beide kunnen doorgaan voor de waarheid. Zijn zoete versjes zijn te vinden onder *@versvandaal* op Instagram. Door een klein geluk in een groot ongeluk kan *MIDAS* oneindig herbekeken worden, dus meer valt er helaas niet over te verklappen. Behalve dat het mooi is. Dames en heren, dit was dan Thomas Delrue.

Humans of UAntwerpen

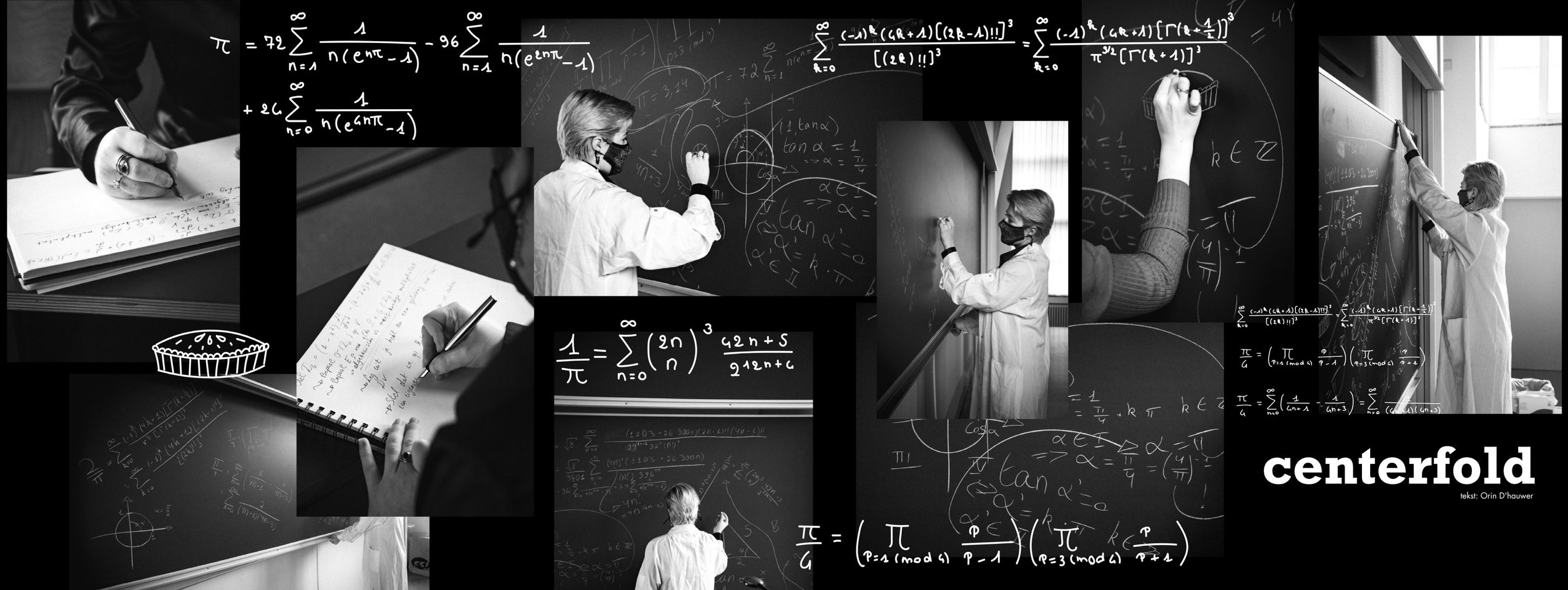

centerfold

tekst: Orin D'hauwer

tussen de soep en de patatten

een soepcommentaar

tekst en beeld: Hanne Collette

Studenten zouden vanaf 15 maart af en toe weer les moeten kunnen volgen op de campus. Na vijf maanden achter onze computer te zitten, met niet veel meer steun dan soep van Ben Weyts en goedbedoelde mails van professoren, betekent dat eindelijk hoop. Dat is maar net op tijd, want studenten gaan eronderdoor. Dat werd duidelijk uit de vele klaagbrieven en berichten op sociale media, waarin jongeren aan de alarmbel trekken.

Ik vraag me af hoe het zo ver is kunnen komen. Misschien door het feit dat studenten zo'n aparte groep zijn dat we enkel tussen de soep en de patatten eens aan bod komen. We worden niet behandeld als scholieren uit het lager en middelbaar onderwijs, want die mogen nog heel vaak fysiek lessen bijwonen. We horen ook niet bij de werkende mensen, want die mochten vaak nog gaan werken.

De vraag luidt nu: waarom konden studenten niet bij een van die twee groepen worden ingedeeld? Enerzijds zijn we slechts mensen in ontwikkeling die naar school gaan. Anderzijds is studeren in het hoger onderwijs minstens zo zwaar als een fulltime job. Studenten waren blij geweest om bij een van de twee groepen te horen. Het maakt niet uit welke. Toch werden we als een eiland in de maatschappij gezien en zo zijn we allemaal op ons persoonlijke onbewoonde eilandje beland.

Studenten die alleen zitten, zijn een beetje als ministers die soep maken. We kunnen het wel, maar het hoort in de verste verte niet bij onze taakomschrijving. Studenten moeten in de eerste plaats studeren – uit onze punten is gebleken dat we dat ook goed hebben gedaan – maar dat is niet alles. We moeten ons ook ontwikkelen tot burgers en nadenken over hoe we de toekomst kunnen verbeteren.

Daarvoor hebben we interactie en inspiratie nodig, twee zaken die nu eenmaal moeilijk te vinden zijn in PowerPointpresentaties waarbij een professor een drie uur durende monoloog afsteekt over een onderwerp dat droger is dan een oude boterham. Dan heb je inderdaad soep nodig. Het is het sociale contact dat normaliter de levens van studenten doordrenkt en van de studietijd een heerlijke ervaring maakt. Hoewel wijzelf mooie resultaten behalen, zijn de meeste overheden en universiteiten waarschijnlijk gebuisd op het juni-examen *Soepologie*.

wie niet weg is, is gezien

kunst op de campus

tekst: Margaux Albertijn ■ beeld: Hanne Collette

Er zijn plaatsen waar simpelweg bestaan geen performance hoeft te zijn, plaatsen waar je ongezien en ongehoord blijft. De bibliotheek op de Stadscampus is … niet een van die plaatsen. Wanneer ik tevergeefs op een stille manier mijn inboedel bijeen probeer te rapen, heb ik het gevoel dat elke student binnen een straal van vijf meter geïrriteerd opkijkt om mijn poging. Mijn aftocht gaat vergezeld met lampen die net wat helderder schijnen wanneer ik in hun buurt kom (waarom?) en het idee dat mijn hakjes een hels kabaal maken voor elke mens present. De zuilengalerij bij het Hof van Liere is gevuld met een menigte van napraters, rokers en studenten die beide categorieën met glans combineren. Ligt het aan mij of kijken ze allemaal naar me om wanneer ik me een weg naar het B-gebouw baan? Ogen in de rug maken me gek.

En dus vlucht ik weg, als een voortvluchtige crimineel, voor überhaupt gezien worden, alsof ik me presentabeler voel wannweer niemand het kan zien. Het zijn slechts ogen, slechts nieuwsgierigheid, misschien zelfs maar ingebeeld van mijn kant, en toch is het te overweldigend. Ben ik dat niet meer gewend, onder de mensen komen? Waarschijnlijk. Gelukkig is de rest van de campus er nog, waartoe ik mezelf wellicht geen toegang mag verschaffen zonder legitiem excuus. Is mentaal welzijn een geldige reden? Laten we het hopen. Een verdieping hoger in het B-gebouw vind ik mijn heilzame eenzaamheid en voor ik het weet, sla ik nog een klein halletje in om terecht te komen in het ABC-gebouw, een bijna niet te vinden annexe gebouw.

impliceren en maskeren

Op de verlaten eerste verdieping van dat ABC-blok(je) hangen een vijftal werken, telkens ondertekend met A. Goew. Aan de haast klinisch witte muren vallen de kleurrijke tekeningen op. Elk werk bestaat uit fijne lijnen en details. Daardoor wordt het al snel enigszins overweldigend en desoriënterend: er is niet een hoofdzaak, geen concreet subject van Goews aandacht. Mijn blik dwaalt, verdwaalt, verzaakt aan de realiteit. *25/60* dwingt oogcontact af met de ogen als enige rustpunten op de drukke tekening. Op het eerste gezicht lijkt het een relatief eenvoudig werk,

maar wanneer ik het oogcontact verbreek, zie ik een wegrennend meisje.

Haar paardenstaart onthult de bladeren, de natuur die een motief vormt in de vijf werken. Rondom de twee meest herkenbare figuren komen de bladeren en takken terug, maar ook moeilijk te herkennen silhouetten en details. Goew impliceert dat er iets is, maar stelt onmiddellijk de vraag: wat denk jíj? De werken spreken in hun implicaties, maar laten zich enkel horen in de persoonlijke beschouwing. Dus blijf je niet nog even? Raak je niet een moment of twee verloren in de groene, bruine, oranje, blauwe of rode cadans? Laat je je blik niet even leiden door de manipulatieve compositie, probeer je je niet even te verzetten tegen die zachte dwang om de details te ontdekken? Leen je niet even je stem aan de kunst?

Een gebouw verder negeer ik de beklemmende hoogtevrees om de brug over de Agora te trotseren. Onder me zie ik andere studenten nietsvermoedend verdergaan met hun dag, maar ik, ik kijk op hen neer vanaf dit platform voor mij alleen. Nu ja, helemaal alleen ben ik niet: *Clowns* van Michaël De Clercq groet me aan het einde van de brug, twee clowns die me in een bijna impressionistische compositie breed toelachen vanaf hun balkon. De Clercq is een Antwerpse kunstenaar, geboren in het Borgerhout van 1981. Hij speelt met evenwicht binnen zijn werk: de hoofdpersonen in zijn werken gaan dikwijls een conflict aan met natuurwetten. Soms winnen ze, soms verliezen ze. Maakt het werkelijk uit? De plaats van *Clowns* is dan ook gepast. Net zoals het schilderij meters en meters boven de grond zweeft, zweven de twee hofnarren van UAntwerpen in hun eigen schilderij. Achter hen lijkt een appartementsblok te zijn, of is het een gevangenis? *Clowns* is een venster naar een andere wereld – of beter: een venster vanuit een andere wereld. Het biedt geen inkijkje in hun wereld, maar kijkt juist naar ons. Met een brede glimlach, dat wel. De zwarte balustrade is het meest concrete aspect van het schilderij; de rest bestaat uit snelle penseelstreken en felle kleuren om een beeld te vormen dat de aandacht meters de hoogte in trekt. Net zoals Goew speelt De Clercq met implicatie en suggestie in plaats van alles duidelijk uit te werken, maar hij schildert met minder fijne lijnen en levert op die manier een speelser resultaat af. Een klein, ander universum in het E-gebouw. Ik weet niet of ik moet teruglachen. De twee clowns lijken het me wel te vragen – een dartel verzoek om een vriendelijk gezicht te midden van de nietszeggende muren, maar tegelijkertijd begin ik mensen met een clownfobie te snappen. De grap is er snel af.

pirouette in de nis

Ik zeg mijn verhoog vaarwel en glip weg naar het R-gebouw, in de rotsvaste overtuiging dat er daar

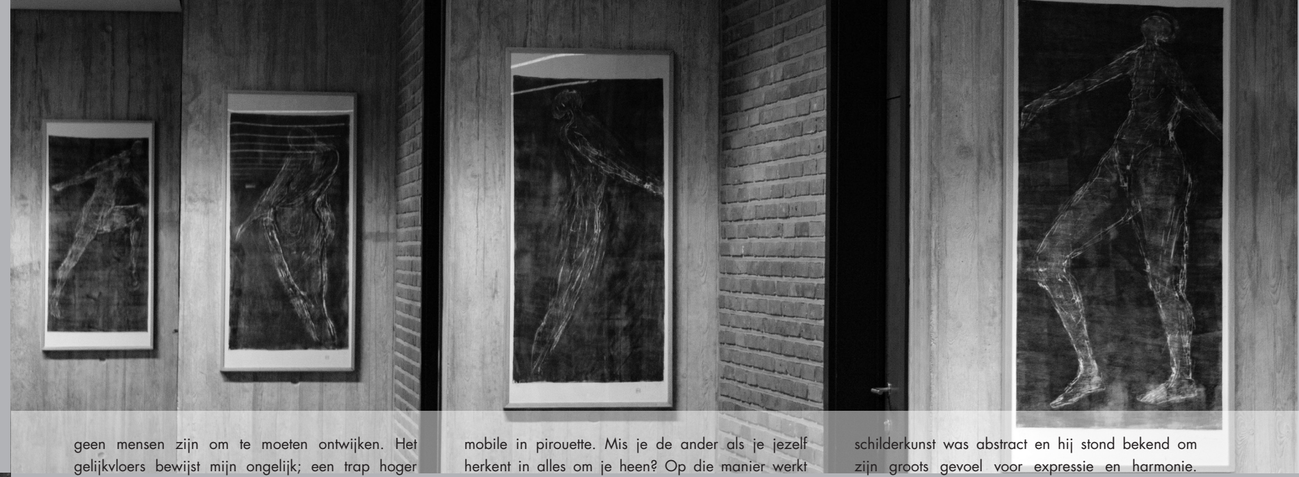

geen mensen zijn om te moeten ontwijken. Het gelijkvloers bewijst mijn ongelijk; een trap hoger kom ik vier onbekenden tegen. Het is moeilijk om me in te beelden hoe ik *De Onbekenden* van Inge De Belder niet eerder zag, moet ik eerlijk bekennen. Hoe mooi ik de vier werken ook vind, ik was eerder toch meer bezig met mijn volle blaas dan te loeren naar de muren naast de toiletten van het R-gebouw. De Belder is een Antwerpse kunstenares, nu woonachtig en werkzaam in Zeeuws-Vlaanderen. In hoofdzaak is ze beeldhouwer en graficus. *De Onbekenden* is een reeks van vier werken, telkens een zwart vlak met een silhouet in beweging. Ze lijken te dansen, elk apart, verzonken in gedachten en in isolatie. Zijn ze alleen, of zijn ze te druk bezig met zichzelf om bezig te zijn met de zwarte gevangenis waarin ze zich bevinden? Ze kijken niet naar me, alsof ik er niet ben, en misschien ben ik dat ook niet, misschien dans ik ook maar in mijn eigen zwarte vlak, een perpetuum mobile in pirouette. Mis je de ander als je jezelf herkent in alles om je heen? Op die manier werkt de plaatsing van *De Onbekenden* wel: ze hebben geen blik nodig. En toch. Ik voel me een voyeur. Gelukkig maar dat een onbekende dringend naar het toilet moet en de deur openzwaait met een flair die me uit mijn trance haalt. Volstrekte isolatie bestaat alleen maar in een zwart vlak, met zorg geschilderd door De Belder.

Er is iets verslavends aan zoeken, schiet er door mijn hoofd. De campus bruist altijd van het leven; uitgestorven oasen zijn moeilijker te vinden dan een trap op te gaan, maar het houdt me niet tegen. Een verdieping hoger trekt *S 55* van Geo Sempels mijn aandacht. De zachte kleuren steken fel af tegen de donkere gang die me naar de aula R.201 wil leiden. Geo Sempels was een Vlaams-Brabantse schilder, geboren in 1926 en gestorven in 1990. Zijn schilderkunst was abstract en hij stond bekend om zijn groots gevoel voor expressie en harmonie. Zijn veelvuldig gebruik van de gulden snede sluit daarbij aan: de correcte verhouding en enig gevoel voor eendracht zijn belangrijk in zijn werk. De fijne lijnenchaos van Goew vind je niet snel bij Sempels terug, evenmin de afwezigheid van kleuren van De Belder. Sempels kiest resoluut voor een zacht kleurenpalet en expressieve non-figuratie in *S 55*. Wat stelt het voor: een fantoom, of is dat een schaduw erachter? Hebben geesten schaduwen? Het schilderij heeft iets malafides, alsof het exact weet wat het is en ik niet, alsof het exact weet wat ik ben. Of is dat iets wat ik erin zie? Misschien beeld ik het me in. Hoe abstract *S 55* ook is, het spreekt. Schreeuwen doet het niet: het palet is te zacht, de tanden van de contouren zijn eraf gezaagd, maar de abstracte dictie van het schilderij zegt evenveel.

blik op de toekomst

Ik heb genoeg muren om me heen gehad, bedenk ik me, genoeg donkere nissen, genoeg zwarte vlakken om in te verdwalen, genoeg lijnen als een doolhof, genoeg toeschouwers vanaf hun balkon. Ik zet koers naar de Mutsaardstraat, naar de tuin die daar toegang biedt tot de campus van de faculteit Ontwerpwetenschappen en de Koninklijke Academie van Schone Kunsten. Een groot beeld van Matthijs Ignaas Van Bree groet me, gemaakt door Jean Baptist De Cuyper, die het ter ere van zijn leermeester maakte. Van Bree was een Belgische kunstschilder die als jonge snaak les volgde aan de Academie en er als iets minder jonge snaak leraar en later directeur werd. Ook De Cuyper volgde een opleiding aan de Academie. De sculptuur vormt op die manier goede reclame voor de opleiding moet ik zeggen: het monumentale standbeeld doet levensecht aan, vol kleine details die een beeld verschaffen van wie Van Bree was. Achter hem staat een torso, wellicht een verwijzing naar zijn portretkunst en zijn leraarschap. Hij overziet de tuin en elke student die hier binnenkomt met een vredig en wijs ogend gezicht, een eeuwige blik op de toekomst. Geen veroordeling genre 'De jeugd van tegenwoordig!' te bespeuren.

Ik zet me neer op een bankje nabij Van Bree. Een vluchtige blik doet denken dat de beste heer een ferm glas vasthoudt, maar een beter oog bevestigt dat het om een lamp gaat. Het voelt gepast: een directeur uit het verleden schijnt een licht op het heden, een lantaarn van vroeger voor het nu, voor de toekomst die hij zelf niet meer zal meemaken. De taak van een leraar: het pad belichten voor wat nog komen zal, in de hoop meegebouwd te hebben aan een net iets mooiere wereld. Hoeveel studenten heeft Van Bree al voorbij zien komen? Hoeveel elke dag, hoeveel na een tijdje nooit meer omdat ze hun leven toch op een ander pad zagen? Hoeveel vriendschappen, romances, verhoudingen ergens daartussenin zag hij opbloeien en hoeveel zag hij er verbrijzeld worden door onbegrip of onwilligheid of slechts de tand des tijds? Hoeveel kansen zag hij, zowel ten volle benut als genegeerd als ware het een vervelende vlieg diep in de nacht? Nu, nu ben ik het enige schouwspel om naar te kijken. Alleen, op mijn bankje, een moment van rust gevonden. Ik kijk naar hem op. Zie me, dan zie ik jou. Is dat niet waar kunst om draait?

het daddy-debacle

de zoektocht naar een sugar daddy

tekst en beeld: Sophie Van Reeth

Onze liefdeslevens waren onbestaand, ons schoolwerk was overweldigend en onze bankrekeningen werden steeds leger. Liefde in tijden van corona is allesbehalve eenvoudig. Ook studentenjobs zijn geen evidentie, zeker niet in de horeca. Mijn goede vriendin Lila (21) kwam op een ingenieus idee: waarom geen twee vliegen in één klap slaan? We gingen voor haar op zoek naar een *sugar daddy*.

Ik had al gehoord van vriendinnen die er een lucratief handeltje in voetenfoto's op nahielden, of van medestudentes die zo nu en dan iemand uitscholden en daar goed geld voor kregen. Naar ik hoor, is de markt voor gebruikte onderbroeken ook erg vruchtbaar. Tenslotte betaalt de huur zichzelf niet. "Gewoon een paar keer met iemand sturen, op restaurant gaan en daarvoor betaald worden klinkt toch geweldig?" merkte Lila op. Ook zij was ervan overtuigd dat er niets mis kon gaan. "Ik wil er wel geen seks mee hebben, tenzij er echt een klik is. Met alle respect, maar ik wil me niet gewoon prostitueren, hè." Dat gezegd zijnde kozen we enkele foto's uit en maakten Lila en ik samen een account aan op SeekingArrangement.

Wat in andere omstandigheden misschien bestempeld zou worden als parasiteren, is hier de norm – *sugar babies* krijgen op SeekingArrangement onmiddellijk de interesses én het vermogen van hun potentiële *daddies* te zien. Er was een overaanbod aan enigszins zielige, onthoofde torso's, sigarenfanaten en dominante zakenmannen "*looking for submissive queens*". Vastgebonden of gedomineerd worden kon volgens Lila weleens gezellig zijn, maar geld, kaarsenvet en latex pakjes zijn niet de enige vereisten voor de perfecte *sugar daddy*. Christian Grey is zonder zweepjes en geld uiteindelijk ook maar een ordinaire narcist met bindingsangst.

Eens voorbij de meer angstaanjagende bio's zoals "Ik hoor niet graag *safewords* … dat is niet flink! Maar wie weet leer je me dat af." vonden we Stephen, een schijnbaar vriendelijke man van rond de dertig. Het feit dat Lila hem omschreef als "niet weerzinwekkend" en "best *doable*", maakte de twee in mijn ogen een veelbelovende match. Er zijn al huwelijken geweest voor minder. Of dat een goede zaak is, laat ik in het midden. Alvorens de kerkklokken konden luiden, moesten ze elkaar uiteraard eerst beter leren kennen.

Stephen had nog geen ervaring als *sugar daddy*, maar wilde samen een vergoeding overeenkomen en verzekerde Lila via chat dat hij niets wilde doen waar zij zich niet comfortabel bij voelde. "Gebruik je Kik?" vroeg hij, net zoals de beruchte Eveline. We zagen op dat moment maar even door de vingers dat Kik alleen gebruikt wordt door mensen die drugs dealen, naaktfoto's van bekendheden willen verspreiden en moreel dubieuze verstandhoudingen willen onderhouden met minderjarigen. Lila stelde na enkele berichtjes voor om eens te videobellen, dan hadden ze elkaar toch al eens gezien.

"*Oh my God*, nee", stuurde Lila toen ze nog geen vijf minuten met de man aan het praten was.

Stephen zag eruit alsof zijn foto in het beste geval dateerde van 2005 en hij sindsdien enkele keren overreden was met een tractor. Omdat we niet goed wisten wat we moesten denken van de situatie, keken we de kat uit de boom. Uiteindelijk besloot Lila om een date in te plannen. “Trouwens, ik houd van naturel, dus geen make-up en ongeschoren heb ik het liefst. Met mijn ex-vrouw deed ik ook graag een rollenspel”, liet Stephen weten. Slechts een fractie verwijderd van wandelen als een hondje aan de leiband stuurde Lila me: “O nee, die man wil dus echt al seks op de eerste date. Ik weet niet wat ik hiermee moet doen, dit voelt raar.” Stephen zei met fonkelende oogjes dat hij eigenlijk wilde bellen om zich comfortabel genoeg te voelen bij elkaar om seks te hebben wanneer ze afspraken. De vonken vlogen er in zijn ogen zodanig af dat hij niet kon wachten om Lila van dichtbij te inspecteren.

Op dat moment begon het voor ons allebei duidelijk te worden dat het een slecht idee was. Alvorens Lila het kon stopzetten, kreeg ze een melding: "Uw SeekingArrangement-account is tijdelijk in wacht gezet." De website was ervan overtuigd dat Lila minderjarig was, wat dan ook het einde van haar kortstondige carrière als *sugar baby* betekende. Ze voelde zich gedevalueerd van een hitsige gezelschapsdame tot melancholische kinderprostituee. “Pfff, daar gaat mijn kans op seks.” Ondanks enige krenking in haar ego vindt Lila toch dat het zo beter is. Sommigen zouden het misschien omschrijven als geluk. Lila en ik zien het echter voor wat het werkelijk was: goddelijke interventie. “Misschien moet ik toch maar gewoon Tinder installeren.”

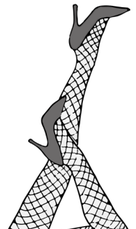

P vs. NP

tekst: Svitlana Hulyuvata ▪ beeld: Hannah Thys

hoe wiskunde jou aan het ideale lief kan helpen

Computers, de ideale partner en een miljoen dollar. Wat hebben deze drie zaken met elkaar gemeen? Lees verder om erachter te komen.

Op zoek naar het ideale lief? Of kan je niet meer zo lang wachten op die pakjes van Zalando? Je bent niet alleen. Iedereen is ooit wel eens op zoek gegaan naar de beste oplossing voor een probleem. Vaak denken we erover na of vragen we advies, maar wat als we het nu eens wiskundig zouden aanpakken? Een heuse tak van de wetenschap houdt zich bezig met de vraag: hoe vinden we de optimale oplossing?

het wiskundige kluwen ontrafeld: volg de rode draad

P vs. NP kan het antwoord bieden op al je problemen. Het vraagstuk is een van de grootste onopgeloste problemen in de computerwetenschappen, zo groot zelfs dat het Clay Mathematics Institute een miljoen dollar uitreikt aan de persoon die het probleem kan oplossen. Het is een van de zeven Milleniumproblemen. Op het eerste gezicht is het probleem maar enkele letters, maar die kunnen grote gevolgen hebben voor ons dagelijk leven.

P vs. NP is een probleem uit de computationele complexiteitstheorie. Klinkt verschrikkelijk, maar eigenlijk probeert die tak van de wiskunde gewoon problemen die door een computer kunnen worden opgelost, in te delen op basis van hun moeilijkheidsgraad. P en NP zijn een paar van de mogelijke categorieën. Naast overzicht creëren geeft deze indeling aan waar de praktische limieten van computers liggen. Een computer volgt namelijk een wiskundig stappenplan dat een algoritme wordt genoemd. Nu, die algoritmes kunnen al snel heel ingewikkeld worden. Dat brengt ons bij P vs. NP.

Hopelijk zijn jullie klaar voor een paar *fancy* definities – Wikipedia schiet te hulp.

De definitie voor P luidt: “In de complexiteitstheorie is P een complexiteitsklasse die alle beslissingsproblemen bevat die in polynomiale tijd opgelost kunnen worden door een deterministische turingmachine.”

NP is dan weer als volgt: “NP, de aanduiding voor niet-deterministische polynomiaal, is een complexiteitsklasse die alle beslissingsproblemen bevat die oplosbaar zijn in polynomiale tijd door een niet-deterministische turingmachine.”

Pijnlijke definities, gelukkig niet te kennen voor het examen. Toch vallen ze mee. P bevat relatief gemakkelijke problemen waarvoor een oplossingsalgoritme gekend is. NP daarentegen bevat relatief moeilijke problemen waarvoor geen stappenplan gekend is, maar als er een oplossing is, kan die gemakkelijk en relatief snel gecontroleerd worden. Denk aan het vinden van een lief, duidelijk een NP-probleem. Jouw ideale lief vinden is een hele opgave, maar eens je een lief hebt is het niet zo moeilijk om te checken of het de sleutel tot jouw hart (en andere delen) is. Het grote verschil tussen P en NP is dat bij P het stappenplan eenduidig is, terwijl bij NP je meerdere evenwaardige keuzes hebt bij sommige stappen. In wiskundige taal wordt dat eenduidig zijn van een stappenplan een deterministische turingmachine genoemd.

Na vele kronkels in ons pad zijn wij nu eindelijk bij ons doel: de definitie van het probleem. P vs. NP vraagt zich af of de moeilijke NP -problemen kunnen opgesplitst worden in gemakkelijkere P-problemen. Lijkt simpel, maar een bewijs is nog ver zoek. Al sinds 1971 speelt deze vraag een prominente rol in de computerwetenschappen. Als iemand kan bewijzen dat P gelijk is aan NP of juist niet, zou dat grote gevolgen hebben.

algoritme voor het optimale lief: de wiskundige utopie

Stel dat P gelijk is aan NP. Wat betekent dat voor jou? Wel, jouw oneindige zoektocht naar een ideaal lief zal gestroomlijnd worden. Passeer even langs de wiskundige bij jou om de hoek om je algoritme op te halen. Het stappenplan voor het ideale lief ligt nu in je handen. Geen goktoestanden, geen twijfels, je ideale partner ligt binnen handbereik. In theorie dan.

Als er bewezen wordt dat P niet gelijk is aan NP, heeft dat zeker ook zijn nut. Nu je weet dat een stappenplan voor je ideale lief niet op te stellen is, kan je je beroepen op de

traditionele methode. We gaan op zoek naar een oplossing die 'goed genoeg' is (maar zeg dat best niet tegen je lief). Een eerste strategie: neem simpelweg een voldoende grote steekproef op de TD's in betere tijden (testcriteria zelf op te stellen). Mocht iemand je hierop aanspreken gebruik de volgende verantwoording: "de wetenschap weet het zelf ook niet beter!" Voor hen onder ons die de bovenstaande tijdsinvestering niet wensen te maken, is er een alternatieve strategie: beroep je op de heuristiek. Stel een stappenplan op dat bij je past en hoop zo een partner te vinden die 'goed genoeg' is. De exacte inhoud van zo'n algoritme is zelf te bepalen. Deel zoals ik IQ-testen uit of vraag naar hun mening over analytische versus continentale filosofie, mocht je wat filosofischer aangelegd zijn. Als je wat sneller vooruit wil gaan, kan je gewoonweg enkel blondjes of psychologen in spe daten. Jouw voorkeuren liggen bij jou.

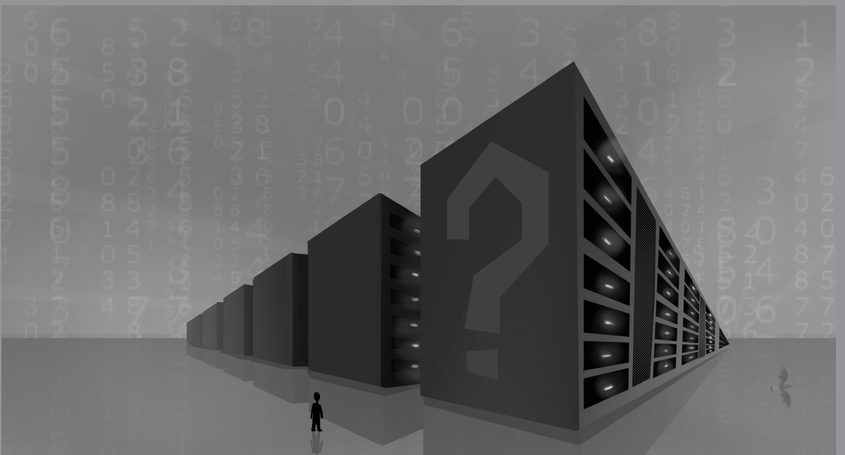

het wiskundige kluwen ontrafeld: de consequenties

Het vinden van een lief is een ernstige zaak. Maar wat met de praktische consequenties voor de maatschappij? Indien er bewezen kan worden dat P gelijk is aan NP, is geen enkele computer meer veilig. Ingewikkelde inscripties kunnen gewoon herleid worden tot simpel op te lossen problemen. Belangrijk om te vermelden: oplosbaar betekent niet altijd realistisch haalbaar. De simpele P-problemen kunnen een erg lange oplostijd hebben. Denk aan jaren, decennia, zelfs millennia. De echte gevolgen zijn dus nog te bezien. Wat we wel weten, is dat een gigantische hoeveelheid aan problemen die nu te complex zijn om op te lossen, plots wel oplosbaar worden. De gevolgen voor de computerwetenschappen, misschien zelfs de wereld, zullen gelijk zijn aan een nieuwe Industriële Revolutie. En dat pakketje van Zalando zal nu, in theorie, écht zo snel mogelijk bij jou aankomen.

Stel nu dat er bewezen wordt dat P niet gelijk is aan NP. Dan zijn we zeker dat onkraakbare computers bestaan, want nu weten we dat eigenlijk echt niet. Al een geruststelling, want dan kan jouw 'bijna' optimale lief met zekerheid niet de grootte van jouw steekproef achterhalen. Voor de wiskundigen zijn de implicaties duidelijk: het NP-probleem is waarschijnlijk niet computationeel op te lossen dus we beginnen er ook niet aan. Zo kunnen ze hun tijd en energie steken in algoritmen die een oplossing zoeken die 'goed genoeg' is. En goed genoeg is regelmatig echt goed. Voor ons probleem met de pakketjes van Zalando komen die oplossingen tot 99%-99,5% in de buurt van de allerbeste oplossing.

Dus mocht jij je eens vervelen op een koude zondagavond, stort je op dit probleem. Een miljoen dollar of jouw perfecte lief, een betere motivatie zou ik niet kunnen vinden. Maar ach, een Zalando-pakketje dat snel aankomt, is voor mij al motivatie genoeg.

Trappistes Rochefort: Triple Extra (1920 – 2020)

De pastor en het bier, er is geen duo dat meer onafscheidelijk is. Als pastorale superheld schrijft Gert Van Langendonck ons met zijn geestelijk vernuft op weg naar de beste smaken in het bierlandschap. Prosit!

De afgelopen decennia hebben in ons kleine bierland talloze kloosters en abdijen de deuren moeten sluiten. De secularisatie zal daar zeker iets mee te maken hebben, maar als verklaring lopen dat soort toogtermen toch meestal even hard vast als George R.R. Martin in zijn *Game of Thrones*. Voor ieders gemoedsrust zal Bierman het er maar op houden dat de dwingende eis voor elke jongere in onze maatschappij om zichzelf ten volle te realiseren grotendeels de weg afsluit naar een leven in gemeenschap en broederlijke of zusterlijke verbondenheid. Het oude woord van Paulus "Met Christus ben ik gekruisigd. Ik leef niet meer maar Christus leeft in mij." (Gal 2, 20) lijkt onbegrijpelijk gebrabbel in de oren van de moderne mens, terwijl die hoogdringend naar zichzelf op zoek is op de meest onbereikbare plaatsen.

Dat alles overigens maar om te zeggen dat ook de Achelse Kluis, een telg uit de familie van cisterciënzers van de strikte observantie, sinds dit jaar geen paters meer telt en er dus officieel geen *Authentic Trappist Product* meer mag worden gebrouwen. Het Achelse bier, dat eigenlijk nog maar twee decennia bestaat, blijft verder ongewijzigd op de markt onder supervisie van de abdij van Westmalle. De vraag is of het verdwijnen van het label een groot gemis zal zijn, los van een kleine krimp in de internationale export.

Bierman

tekst: Gert Van Langendonck ■ beeld: Maria Roudenko

Maar niet getreurd! Van nature zijn paters geen pessimistische mensen en dus werden bij het schielijk overlijden van de Achelse Kluis geen grafredes gehouden of doodsprentjes gedrukt. Vertrouwend op de Geest, een immer uitstromende bron van genade, zet de gemeenschap van Trappisten haar gang door de geschiedenis onverstoord verder. Het is ongetwijfeld met die ingesteldheid dat de Abbaye Notre-Dame de Saint-Remy in Rochefort recent een heel nieuw bier boven de doopvont hield: de *Rochefort Triple Extra*. Officieel gaat het om een oud recept uit 1920 dat opnieuw op de markt wordt gebracht, maar Bierman heeft geleerd dat elk bier een verhaal moet hebben, dus mag ook dit nieuwe bier van hem gerust een aura van degelijkheid en ambacht meekrijgen van bij zijn geboorte. Belangrijker is dat ze daarmee in Rochefort voor het eerst in een eeuw weer een blond bier brouwen en dat mag – voor wie de plakkerige donkerbruine gerstewijnen van de abdij een beetje kent – best een opmerkelijke prestatie genoemd worden. Het bier zelf heeft 8,1% alcohol, een mooie, bijna pastelgele (wat gesluierde) kleur en dankzij een gulle gift van kruiden en sinaasappelschil een uitgesproken citrussmaak en afdronk.

De *Triple Extra* is daarmee een aangenaam en zomers bier geworden dat de bijzondere verdienste heeft dat het een herkenbare smoel heeft in het leger aan tripels dat momenteel al op de markt is. Wat overigens niet wegneemt dat het bier in de hiërarchie van de abdij eigenlijk dichter bij een alcoholisch glas appelsiensap zit dan bij de *Rochefort 12* (maar slechts weinig bieren blijven overeind naast dat monumentale bier). Bierman kijkt er alvast naar uit om straks, wanneer het tijdgewricht is gekanteld, een grote slok schuimende *Triple Extra* te nemen op een zonovergoten terras te midden van zijn vrienden en studenten. Zelfrealisatie kent vele vormen en de meeste daarvan zijn dicht bij huis.

het laatste woord

tekst: Dominique Geschiere ■ beeld: Sophie Van Reeth

stoethaspel

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie werpen we ons licht op de 'stoethaspel'.

Dames en heren, pak uw verrekijkers, zet uw flitsers uit! Volgens mij hebben we er eentje in het wild gevonden! Ziet u hem zitten, daar, met zijn shirt binnenstebuiten op dat terrasje? Kijk, hij heeft net iets besteld! "Alsjeblieft! Geniet van je biertje!" "Jij ook." Ja! Volgens mij hebben we er een! "Zo, zo, wanneer bent u uitgerekend?" "Nou zeg, ik ben niet zwanger hoor, en bedankt." Fantastisch, dames en heren, fantastisch! Al mijn hele leven ben ik op zoek naar een exemplaar in het wild, en eindelijk heb ik er een gevonden! Een echte inheemse stoethaspel!

Zoals u misschien al had vermoed, behoort de stoethaspel tot de knulligsten der tweevoeters. Deze soort wordt op zowel verbale als fysieke uitglijders betrapt. Elke ochtend weer treft u hem aan in zijn nest, zijn koffie half in zijn kopje en half over zijn hand gietend. Na zijn van de grond geraapte boterham te hebben genuttigd en vervolgens zijn rechtervoet in de linkersok te hebben gestoken, verlaat hij zijn verblijfplaats om brokken te maken, chaos te strooien en per ongeluk te beledigen.

Waar de stoethaspel zijn naam aan dankt, wordt nog hevig over gediscussieerd. U zou kunnen denken, hooggeachte bezoeker, dat een 'stoet' een grote wolk mensen is en een 'haspel' een handig ding om uw kabels en slangen mee op te bergen, maar vanwaar dan die benaming voor dit o zo interessante exemplaar? Ik zal u zeggen; de stoethaspel heeft niets te maken met slangen en menigten, zijn benaming heeft hij van zijn voorouders gekregen. Zijn verre voorouder, de *stoetel*, was al onbehouwen en onbeholpen. Kruis die met iemand die nogal wat haspelt, wat wil zeggen iemand die vaak verward is, en ziedaar! De stoethaspel ziet het levenslicht.

Helaas is de stoethaspel met uitsterven bedreigd. Waar veel andere soorten het gedrag van de stoethaspel, vaak ongewild, wel eens vertonen, spreekt zijn taxonomische aanduiding niet meer tot de verbeelding. Vaak wordt hij nogal denigrerend 'kluns', 'sukkel', of 'prutser' genoemd. Krijgt u weer eens een beuk op straat, noem het beestje dan liefst bij zijn naam. "Hé stoethaspel, kijk eens uit je doppen!" ◥

tekst: Hanne Collette ■ beeld: Sophie Van Reeth

een deugdelijk verdriet

Denken, doen of laten
Mijn redenering vol hiaten
Leven herleid tot optimalisatie

Simpelweg een vraagstuk
Woorden op papier
Mijn kunnen ontoereikend
Stopt het hier?

Dan een geschikte benadering
Pi is dus ongeveer drie
Beperk ik tot wat ik zie?

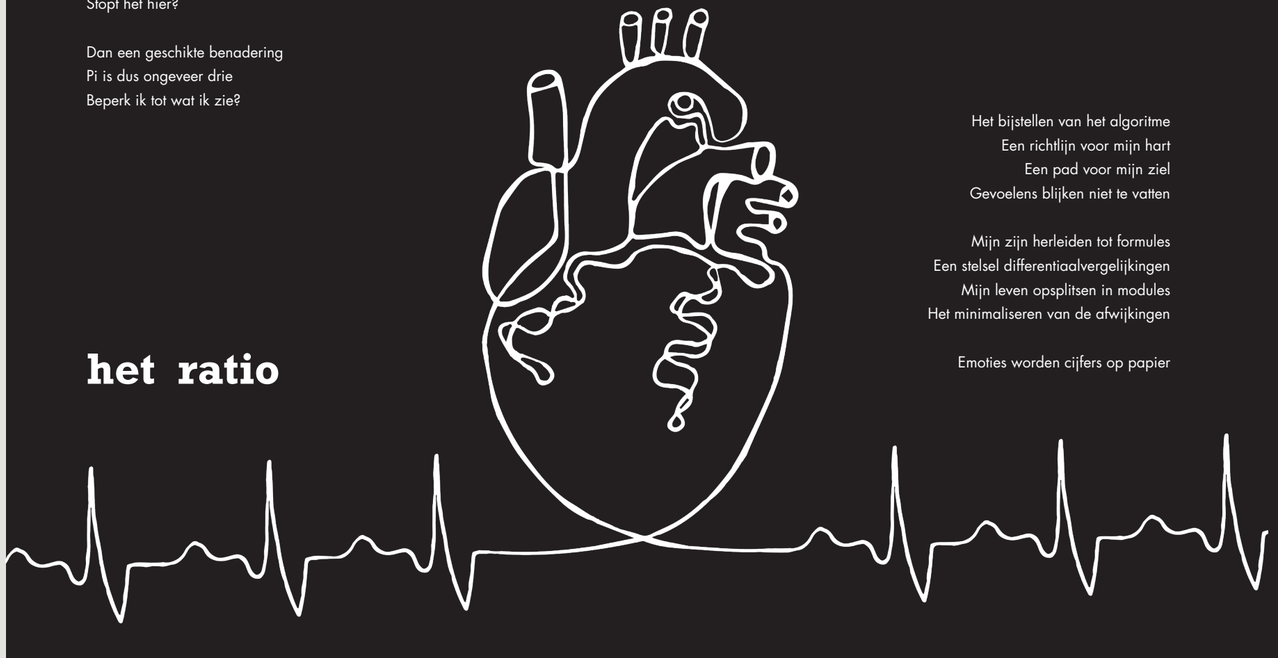

Het bijstellen van het algoritme
Een richtlijn voor mijn hart
Een pad voor mijn ziel
Gevoelens blijken niet te vatten

Mijn zijn herleiden tot formules
Een stelsel differentiaalvergelijkingen
Mijn leven opsplitsen in modules
Het minimaliseren van de afwijkingen

Emoties worden cijfers op papier

het ratio

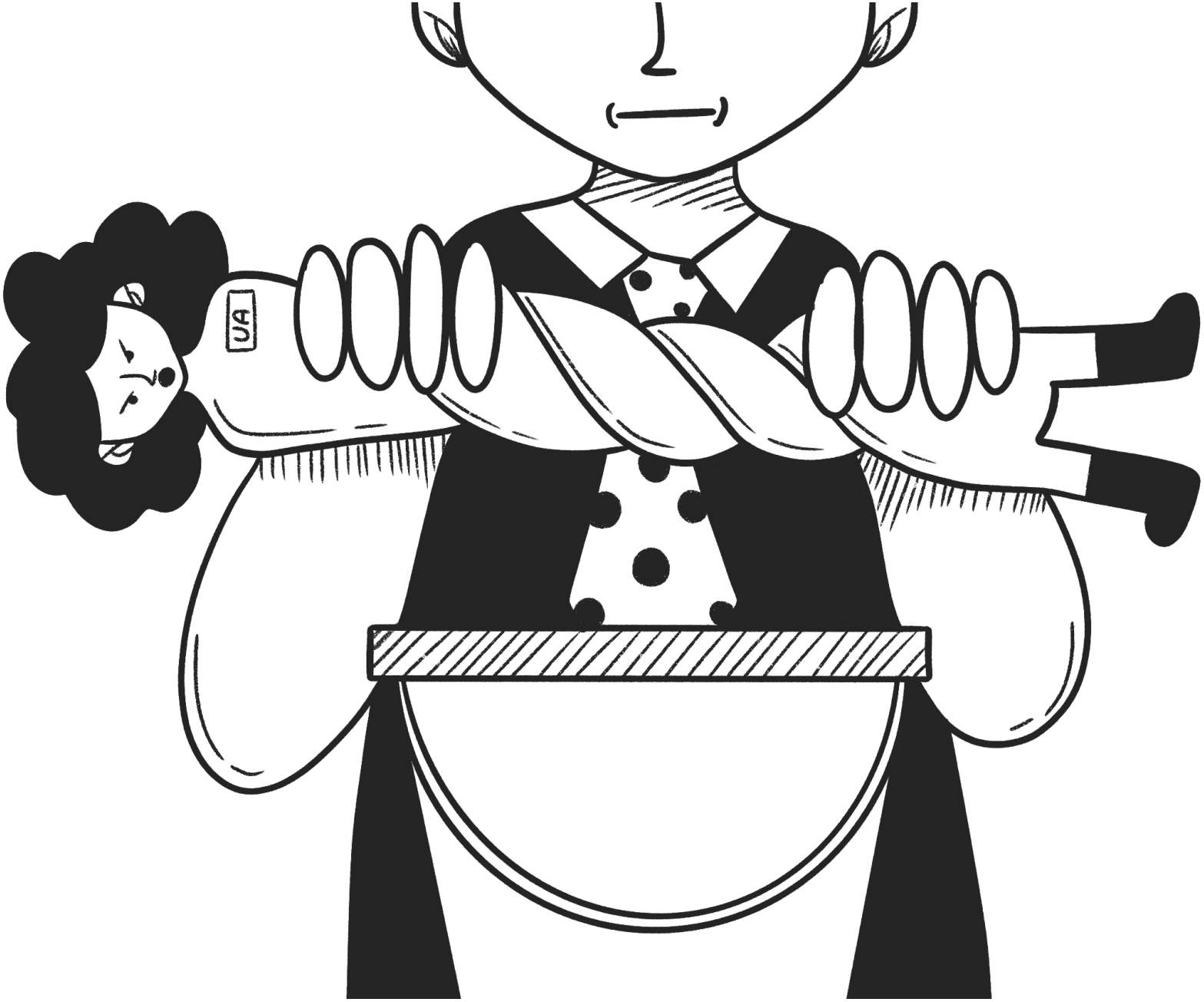
UA